

Jack van Dongen en Ingrid van Wilsum zijn speciaal voor 'Siegfried' per trein afgereisd naar Zürich, een barre reis met veel vertraging bij Deutsche Bahn.

Daar zagen en hoorden zij de tweede voorstelling van 'Siegfried'. Jack heeft inmiddels vernomen dat de hele Ring in het voorjaar van 2024 zal worden opgevoerd. De door Jack en Ingrid zeer bewonderde tenor Klaus Florian Vogt maakte zijn roldebuut als titelheld. Bij de positieve recensies in diverse media kunnen zij zich alleen maar aansluiten. Vogt deed het geweldig. Wat hier volgt is hun verslag.

‘Siegfried’ in Zürich

Door Ingrid van Wilsum en Jack van Dongen

Klaus Florian Vogt triomfeert in Zürich. Dat operahuis smeedt een nieuwe Ring en bood twee zangers gelegenheid tot een roldebuut: Camilla Nylund als Brünnhilde en Klaus Florian Vogt als Siegfried. In een uitverkochte zaal waren we getuige van de tweede voorstelling van Siegfried in de regie van Andreas Homoki. Het decor was voor dit deel van de cyclus onbegrijpelijk: het draaitoneel bevatte kamers met donkere wanden en overgedimensionaliseerde meubels, de stoelen vaak op hun kant; geen smidse, geen bos. Wel werd er lustig gedraaid.

We zagen ook grapjes: er is een echte beer. De delen van het zwaard Nothung zijn bescheiden – wat Siegfried een beetje achteraf vervaardigt is een gigantisch glimmend gevaarte. De Waldvogel is een zwaan, die beschermend haar vleugels om Siegfried heen slaat. Brünnhilde ligt op iets wat op een hoop gloeiend steenkool lijkt, met een enkel zielig boompje als Wald, ervoor ligt een paardenhoofd, Grane, dat opgepakt en gestreeld wordt. Als slot werpt Brünnhilde Siegfried op een bed en springt er bovenop.

Brünnhilde (Camilla Nylund) en Siegfried
(Opernhaus Zürich ©Monika Rittershaus)

De Waldvogel (Rebeca Olvera) en Siegfried (Klaus Florian Vogt)
(Opernhaus Zürich ©Monika Rittershaus)

We werden een beetje tureluurs van het steeds draaiende toneel en waren benieuwd naar de draak. Een paar maal verscheen een stuk geschubde staart. Bij de apotheose, als Fafner wordt gedood, verschijnt een stripverhaal draak, zilver glanzend. Al met al wordt het scenario goed gevolgd.

De kleding is neutraal: Siegfried loopt rond in een leren broek met gilet, Mime is nu eens geen raar opgedirkte troel, maar een man in normale burgerkleden, de vrouwen zijn in eenvoudige witte jurken gekleed. Wat betreft de Waldvogel is dat een beetje jammer: wij zijn fans van een kleurrijke outfit, maar ja, hier lijkt ze op een zwaan.

Het orkest onder leiding van de eigen GMD Gianandrea Noseda speelde genuanceerd, naar onze smaak af en toe wel erg luid. De Wanderer kwam er maar met moeite bovenuit.

Dan de zangers. Wolfgang Ablinger-Sperrhacke is een ervaren Mime en mocht van de regisseur een gewone, wat domme, zich slim wanende man spelen. Hij, Tomasz Konieczny als Wanderer, David Leigh als Fafner, Klaus Florian Vogt als Siegfried waren de enige verstaanbare zangers. De rest

brabbelde wat: Christopher Purves als Alberich, Anna Danik als Erda, Rebeca Olvera als Waldvogel, Camilla Nylund als Brünnhilde verdronk in het orkestgeweld, jammer, want ze zong beheerst. Vooral Erda viel tegen in de lage registers en bij registerwisselingen.

Wij gingen speciaal voor Klaus Florian Vogt en werden niet teleurgesteld. Niet iedereen houdt van zijn stem. Het jongensachtige, vederlichte is er wel af. Er zit echter nog genoeg jeugd in om hem als de jonge Siegfried geloofwaardig te maken. Vogt bewoog energiek over het toneel en zag kans ook tegen het einde nog volume over te hebben. We zijn blij dat hij weer een rol aan zijn repertoire heeft toegevoegd. Nog meer redenen om op reis te gaan naar een voorstelling.

Met deze nieuwe Ring – das Rheingold en die Walküre kregen ook enthousiaste recensies – biedt Oper Zürich voor de liefhebbers van herkenbare opvoeringen een geschikt reisdoel.

Bij de première van De Ring een lichtshow geprojecteerd op het Opernhaus Zürich.